

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.121 van 3 december 2015
in de zaak A. 210.161/VII-38.897.**

In zake : Kristof CALLEWAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bram Vandromme
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Kapucijnenstraat 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Vincke
kantoor houdend te 8580 Avelgem
Kasteelstraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :
Noël GOETRY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Marc D'hoore en Gregory Vermaercke
kantoor houdend te 8200 Brugge
Dirk Martensstraat 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 8 juli 2013 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 14 juli 2011, houdende het verlenen van een milieuvergunning aan Noël Goetry voor het veranderen van een varkens- en rundveefokkerij, gelegen aan de Tieltstraat 18 te

Markegem, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing deels wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 22 oktober 2013.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 oktober 2015.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Goele Brouckaert, die loco advocaat Bram Vandromme verschijnt voor verzoeker, advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jolien van de Winckel, die loco advocaat Gregory Vermaercke verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij exploiteert in Markegem een veeteeltbedrijf met 1.048 mestvarkens en 488 runderen, en een co-vergistingsinstallatie met een verwerkingscapaciteit van 60.000 ton per jaar. Zij beschikt hiervoor over een milieuvergunning verleend door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen op 11 september 2008 voor een termijn van 20 jaar. De inrichting is gelegen in agrarisch gebied.

Verzoeker woont in de onmiddellijke omgeving van de inrichting.

3.2. Op 17 maart 2011 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het veranderen van haar inrichting.

Zij wenst de vergunde co-vergistingsinstallatie op een aantal technische punten te wijzigen, onder meer om de inplanting van de installaties en opslagplaatsen te herzien, de dunne fractie niet meer te zuiveren tot loosbaar water maar in te dikken en vervolgens mee te drogen, vijf biogasmotoren te voorzien in plaats van drie, de eerst voorziene luchtbehandeling met een chemische en een biologische wasser te vervangen door een wassysteem met achtereenvolgens ontstopping, zure trap en basische trap, en een aantal bijkomende opslagmogelijkheden te voorzien.

3.3. Tijdens het openbaar onderzoek worden er acht bezwaren ingediend, onder meer door verzoeker. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dentergem en de Provinciale Milieuvergunningscommissie verlenen een gunstig advies.

Bij besluit van 14 juli 2011 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

3.4. Met een brief van 4 augustus 2011 dienen verzoeker en een aantal buurtbewoners onder de vlag van “actiecomité leefbaar Dentergem”, een bestuurlijk beroep in tegen dit besluit.

Het besluit van het afdelingshoofd van de afdeling Milieuvergunningen van het Vlaamse Departement Leefmilieu, Natuur en Energie van 10 oktober 2011 waarbij het ingestelde beroep onontvankelijk wordt verklaard, wordt bij arrest van de Raad van State nr. 222.566 van 21 februari 2013 vernietigd.

3.5. De bestuurlijke beroepsprocedure wordt voortgezet en de vereiste adviezen ingewonnen, waaronder deze van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie die gunstig adviseert, mits de in het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen vervatte bijzondere voorwaarde aangaande de drietrapswasser vervangen wordt door de voorwaarde dat de lucht moet worden behandeld in een stofwasser gevolgd door een drietrapswasser bestaande uit een aaneengeschakelde zure wasser, een oxidatieve wasser en een basische wasser.

3.6. Op 8 juli 2013 wordt het beroep gedeeltelijk gegrond verklaard, de bijzondere voorwaarde aangaande de luchtbehandeling vervangen en de overige bepalingen van de bestreden vergunning bevestigd.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

De motieven die relevant zijn in het huidig geding ten gronde, luiden als volgt:

“Overwegende dat de lokalen waar de opslag, scheiding en droging plaatsvindt in onderdruk staan; dat de lucht wordt afgezogen en volgens het aanvraagdossier wordt behandeld in een tweetrapswasser voorafgegaan door een watergordijn waardoor er een natte wassing (ontstopping) plaatsvindt; dat de tweetrapswasser bestaat uit een zure wassing waarbij de lucht wordt ontdaan van ammoniak, andere basische componenten en stof, en een basische trap waarbij de lucht wordt ontdaan van zure geurcomponenten en stof;

Overwegende dat de exploitant een wijziging van de sectorale voorwaarden vraagt conform de bepalingen van artikel 5.28.3.4.1, §1, 4°, van titel II van het VLAREM dat stelt dat de afgezogen ventilatielucht moet behandeld worden door middel van filtratie over een biobed en zure wassers, dat elke alternatieve methode met een gelijkwaardig of beter rendement om ammoniakemissie en hinder te voorkomen in de milieuvergunning kan worden toegelaten; dat er geen biobed wordt voorzien, maar een tweetrapswasser met een zure trap en basische trap, voorafgegaan door een ontstopping;

Overwegende dat op 19 april 2013 een nota, opgemaakt door een erkende deskundige lucht, deeldomein geur, werd aangeleverd; dat uit de nota blijkt dat de in de milieuvergunningsaanvraag voorgestelde tweetrapswasser met stofwasser onvoldoende is en een drietrapswasser noodzakelijk is om hinder te voorkomen;

Overwegende dat in de nota van de erkende deskundige wordt gesteld dat de drietrapswasser bestaat uit drie aaneengeschakelde wassers: een zure wasser, een oxidatieve wasser en een basische wasser; dat voor de drietrapswasser nog een stofwasser wordt voorzien; dat de drietrapswasser wordt gebruikt om de lucht afkomstig van de droger te behandelen; dat deze lucht voornamelijk stof, ammoniak en vluchtige organische componenten (VOC) zal bevatten; dat de stofwasser een groot deel van het stof tegenhoudt; dat de restconcentratie ammoniak na de zure wasser maximaal enkele ppm zal bedragen; dat in de oxidatieve wasser typische geurproducerende componenten, zoals onder meer zwavelhoudende verbindingen, efficiënt weerhouden worden; dat ten gevolge van het gebruik van chloorbleekloog als oxidans in de oxidatieve wasser chloordampen worden gevormd; dat de basische trap de aanwezige chloordampen afvangt en ook instaat voor de verwijdering van de (voornamelijk zure) componenten die in de voorgaande wastrappen niet verwijderd werden; dat in de nota geconcludeerd wordt dat het geurverwijderingsrendement circa 80 á 90 % bedraagt en het ammoniakverwijderingsrendement meer dan 90 % bedraagt; dat de luchtbehandelingsinstallatie vergelijkbare rendementen haalt dan de combinatie zure wasser en biobed die in artikel 5.28.3.4.1, §1, 4°, van titel II van het VLAREM wordt voorgesteld;

Overwegende dat een goede opvolging van de werking van de luchtbehandelingsinstallatie zeer belangrijk is; dat in de nota van de erkende deskundige wordt beschreven dat voornamelijk de spuifrequentie, pH-sturing en contacttijd van belang zijn; dat in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarde reeds werd opgelegd dat de exploitant zich voor de bestrijding van geurhinder moet laten begeleiden door een erkende deskundige lucht en dit zowel voor de start van de werkzaamheden, tijdens de bouwwerken als bij de

opstart; dat de deskundige onder meer een checklist moet opstellen met mogelijke problemen en remediërende maatregelen; dat eveneens werd opgelegd dat er 3 tussentijdse evaluaties moeten uitgevoerd worden, de effectieve geuremissies bepaald moeten worden en de erkende deskundige zijn bevindingen 18 maanden na de opstart van de exploitatie moet bundelen in een studie; dat de exploitant tevens een dagboek met de vastgestelde problemen en de genomen remediërende maatregelen moet bijhouden;

Overwegende dat het aangewezen is om de aanvraag tot wijziging van de sectorale voorwaarden conform de bepalingen van artikel 5.28.3.4.1, §1, 4°, van titel II van het VLAREM toe te staan op voorwaarde dat er als luchtbehandelingstechniek een drietrapswasser wordt gebruikt; dat dit reeds werd opgelegd als bijzondere voorwaarde in het bestreden besluit; dat hiermee in het bestreden besluit echter een stofwasser gevolgd door een tweetrapswasser bestaande uit een zure en basische wastrap wordt bedoeld, zoals aangevraagd in de milieuvergunningaanvraag; dat het aangewezen is om in deze bijzondere voorwaarde te verduidelijken dat de luchtbehandelingsinstallatie moet bestaan uit een drietrapswasser, bestaande uit een zure, oxidatieve en basische trap, en voorafgegaan door een stofwasser; dat in de bijzondere voorwaarden van het bestreden besluit bijkomend wordt gesteld dat er een biofilter moet geplaatst worden indien dit nodig blijkt uit het onderzoek van de erkende deskundige; dat uit de nota van de erkende deskundige van 19 april 2013 blijkt dat een biofilter niet noodzakelijk is; dat deze voorwaarde dus geschrapt kan worden;

Overwegende dat het risico op geurhinder, mits navolging van de opgelegde bijzondere voorwaarden en uitvoering van de voorgestelde maatregelen uit het aanvraagdossier, tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt;

[...]

Overwegende dat blustoestellen, brandwerende materialen, noodverlichting en nooduitgangen voorzien worden; dat de drooginstallatie uitgerust wordt met infrarood detectoren die te warme deeltjes, vonken, hoge temperaturen en vlammen detecteren; dat bij een alarm van de detectoren een sprinklerinstallatie in werking zal treden en de productinvoer van de droger automatisch stilgelegd wordt en de toevoer van de warme lucht afkomstig van de motoren eveneens afgesloten wordt;

Overwegende dat gasopslag uitsluitend in de vergisters plaatsvindt; dat elke vergister van een overdrukbeveiliging met waterslot wordt voorzien; dat er verder een centraal overdruksysteem wordt geïnstalleerd waarbij het overschot aan gas kan afgeleid worden naar een fakkel; dat op het volledige systeem (vergisters, biogasopslag, leidingen en WKK-motoren) continu drukmetingen worden uitgevoerd; dat bij de biogasopslag bijkomende dubbele overdruk-, en onderdrukbeveiligingen worden voorzien; dat de vergisters zich in een inkuiping bevinden; dat in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat voor de ingebruikname van de inrichting een deskundige de conformiteit van de installatie aan de veiligheidsvereisten moet vaststellen;

Overwegende dat het veiligheidsrisico tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt”.

Het bestreden besluit van de deputatie wordt gewijzigd als volgt:

“In artikel 4, bijzondere voorwaarden, wordt het volgende geschrapt:

‘In afwijking van Artikel 5.28.3.4.1.§1 van Vlarem II mag er een drietrapswasser geplaatst worden. Indien uit het onderzoek van de erkende deskundige blijkt dat dit niet voldoende is dient er een biofilter geplaatst te worden’;

en vervangen door:

‘De aanvraag tot afwijking van artikel 5.28.3.4.1, §1, 4°, van titel II van het VLAREM wordt toegestaan. De lucht wordt behandeld in een stofwasser gevolgd door een drietrapswasser. De drietrapswasser bestaat uit 3 aaneengeschakelde wassers: een zure wasser, een oxidatieve wasser en een basische wasser’”.

IV. Onderzoek van het beroep

Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 20 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, artikel 30bis van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij betoogt dat een aantal van de bijzondere vergunningsvoorwaarden die door de bestreden beslissing worden opgelegd, onwettig zijn. In de eerste plaats heeft verzoeker kritiek op de voorwaarde waarbij een goede opvolging van de werking van de luchtbehandelingsinstallatie door een erkend deskundige lucht wordt opgelegd, die een “checklist” moet opstellen met mogelijke problemen die zich voordoen, eventuele remediërende maatregelen moet voorstellen, en tussentijdse evaluaties moet uitvoeren. In weerwil van het

voorschrift van artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I, lijkt de opgelegde studie en de opmaak van een checklist ertoe te strekken om uit te maken of de geurhinder al dan niet binnen de grenzen van het aanvaardbare zal vallen, en derhalve om tegemoet te komen aan de twijfels die het vergunningsdossier oproept. Door het opleggen van die voorwaarde stelt de verwerende partij de vraag of de veroorzaakte geurhinder aanvaardbaar zal zijn uit tot na het ogenblik waarop zij haar beslissing diende te nemen, hetgeen manifest onwettig is. In de tweede plaats betoogt de verwerende partij, naar analogie, dat de voorwaarde van de opmaak van een veiligheidsstudie voorafgaand aan de ingebruikname van de vergistingsinstallatie onwettig is. De verwerende partij schuift hiermee een cruciaal element dat verband houdt met de mogelijke hinder die uitgaat van de exploitatie voor zich uit, en laat ook de conformiteit van de vergunde installatie afhangen van die nog op te maken veiligheidsstudie. De voorwaarde dat een veiligheidsplan moet worden opgemaakt in overleg met de brandweer is volgens verzoeker onduidelijk en afhankelijk van de beoordeling door een andere instantie dan de milieuvergunnende overheid.

5. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat vooreerst de vraag moet worden gesteld welk belang verzoeker heeft bij de geformuleerde kritiek, nu de voorwaarden in het belang van de omwonenden werden opgelegd en de vergunning even goed zonder voorwaarden had kunnen zijn afgeleverd.

Voorts wijst zij erop dat biogascentrales niet zijn gereguleerd in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II), wat de vergunningverlenende overheid verplicht tot een beoordeling ad hoc en het desgevallend opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden. Ook zou het volgens de verwerende partij vrij geregeld voorkomen dat bepaalde onderzoeken worden opgelegd met het oog op eventuele bijsturing, en zou de voorwaarde inzake het opvolgen van de geurhinder niet wijzen op onzekerheid over de effectiviteit van het systeem dat wordt geïmplementeerd en vergund. Integendeel

zou uit het ministerieel besluit blijken dat een erkende deskundige lucht dienaangaande gewezen had op het betere geurverwijderingsrendement van het systeem dat nu zou worden gebruikt, en gaat het luidens de motivering om een goede opvolging van de werking van de luchtbehandelingsinstallatie en niet om een soort van evaluatie- of proefperiode. Ook zou voor de opslag en biologische behandeling van niet-gevaarlijk afval sowieso een milieujaarverslag verplicht zijn. Wat het veiligheidsaspect betreft, wijst de verwerende partij erop dat dit wel degelijk werd onderzocht en in het bestreden besluit ook wordt behandeld, en stelt zij dat de controle daarop een kwestie van handhaving, niet van vergunning zou zijn. Wat het in overleg met de brandweer op te stellen veiligheidsplan betreft, merkt de verwerende partij op dat dit element in de bestuurlijke beroepsprocedure niet ter discussie werd gesteld, en dat de verplichte opmaak van dergelijk plan weliswaar niet verplicht is maar wel kan worden beschouwd als een “code van goede praktijk”. Aan de brandweer wordt volgens de verwerende partij inzake de vergunningverlening geen enkele beslissingsbevoegdheid gedelegeerd.

6. In zijn memorie van wederantwoord verwijst verzoeker naar arrest nr. 224.963 van 3 oktober 2013 waarin wordt vastgesteld dat het opleggen van bijzondere exploitatievoorwaarden niet kan wanneer deze worden aangewend om tegemoet te komen aan de twijfels of onduidelijkheden die een vergunningsdossier oproept. De voorwaarde inzake de mogelijke geurhinder wijst wel degelijk op onzekerheid in hoofde van de verwerende partij. Hetzelfde geldt wat betreft de voorwaarde inzake de veiligheid van de inrichting, aangezien ook daar de vraag of de veiligheid voldoende gegarandeerd is volkomen afhankelijk is van de nog op te stellen veiligheidsstudie. De vergunningverlenende overheid heeft geen zicht op de resultaten van die studie nu zij de vergunning intussen reeds heeft verleend. Dit betreft helemaal geen zaak van handhaving aangezien de opmaak van de veiligheidsstudie als bijzondere vergunningsvoorwaarde wordt opgelegd en wordt vereist dat de exploitant zich hieraan, alvorens de exploitatie in gebruik te nemen, conformeert. Ook het in overleg met de brandweer op te maken veiligheidsplan toont aan dat de vergunningverlenende overheid kennelijk niet zelf alle veiligheidsrisico's heeft onderzocht.

7. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij vooreerst dat het moeilijk aanvaardbaar is dat voor de Raad van State argumenten worden ingeroepen die niet in het bestuurlijk beroep zijn opgenomen en die zich niettemin uitsluitend richten tot de beslissing in eerste aanleg die bij gebreke aan enige kritiek zijn overgenomen in de bestreden beslissing.

Voorts benadrukt zij dat er geen specifieke normen omtrent geuremissie bestaan voor dergelijke co-vergistingsinstallaties en de Best Beschikbare Technieken hiervoor nog steeds in evolutie zijn. De verwerende partij stelt dat zij had kunnen volstaan met louter te verwijzen naar de zeer algemene sectorale milieuvoorwaarde vermeld in artikel 5.2.1.6, § 3, van Vlarem II, maar precies om de buurtbewoners betere garanties te willen bieden, wordt als bijzondere voorwaarde de strikte begeleiding door een erkend deskundige opgelegd. Dit wordt nu als argument gezien als zou de beslissing omtrent de geurhinder doorgeschoven worden. Aan de begeleiding door de deskundige is geen verval of intrekking van de vergunning gekoppeld, zodat aan de voorwaarde niet de gevolgtrekking kan kleven dat er onzekerheden of onduidelijkheden zouden bestaan bij de boordeling van de aanvraag. Uit de verwijzing naar de nota van de erkend deskundige in de bestreden beslissing moet worden geconcludeerd dat de overheid een goed beeld had van de geurverwijdering, en er dus geen sprake is van wegwerking van onzekerheden. De begeleiding door de deskundige is er enkel om te garanderen dat de installatie volgens de correcte parameters wordt afgesteld. Wat het veiligheidsaspect betreft is, volgens de verwerende partij, de redenering analoog.

Beoordeling

8. Ook al zijn de bijzondere voorwaarden in het belang van de omwonenden opgelegd, zoals de verwerende partij betoogt, heeft verzoeker wel degelijk belang bij het middel waarin wordt aangevoerd dat de vergunningverlenende overheid bij het opleggen van die voorwaarden de

hinderaspecten verbonden aan de aangevraagde inrichting niet op een geëigende en correcte wijze heeft beoordeeld. Indien het middel gegrond wordt bevonden, dient het te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing in haar geheel, en niet enkel van de betreffende bijzondere vergunningsvoorwaarde.

Eén van de wezenskenmerken van de georganiseerde bestuurlijke beroepsprocedure bestaat erin dat de beroepsinstantie de zaak in haar geheel opnieuw onderzoekt. Door het instellen van een bestuurlijk beroep wordt de beslissingsbevoegdheid over de aanvraag van de deputatie overgedragen naar de bevoegde Vlaamse minister, en ingevolge de devolutive werking van het bestuurlijk beroep komt deze beslissing volledig in de plaats van de beslissing waartegen het beroep is ingesteld. De omstandigheid dat de bestreden beslissing wat betreft de beoordeling van de geurhinder en de veiligheidsrisico's slechts een impliciete bevestiging zou inhouden van de beslissing van de deputatie en verzoekers huidige argumenten niet in zijn bestuurlijk beroep zouden zijn opgenomen, neemt niet weg dat deze argumenten in huidige procedure kunnen worden ingeroepen.

9. Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I bepaalt dat een vergunning kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door dit reglement en titel II van Vlarem zijn gesteld en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is. Deze bepaling verwoordt een fundamentele doelstelling van de milieuvergunningsplicht, met name de plicht die op de bevoegde overheid rust om na te gaan of de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten, die in principe verboden zijn, kunnen plaatsvinden in omstandigheden die vanuit oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn.

Voormelde rechtsplicht bestaat op het ogenblik dat de vergunningverlenende overheid uitspraak moet doen over de vergunningsaanvraag die haar ter beoordeling is voorgelegd. Daaruit volgt dat de vergunningverlenende overheid, geplaatst voor een ernstige onzekerheid aangaande de mogelijkheid tot

naleving van de toepasselijke milieunormen, niet kan volstaan met het opleggen, als bijzondere vergunningsvoorwaarde, van maatregelen waarvan niet met voldoende zekerheid vaststaat dat zij effectief zullen remediëren aan de vastgestelde risico's.

10. Met betrekking tot het risico op geurhinder wordt in de bestreden beslissing gesteld “dat een goede opvolging van de werking van de luchtbehandelingsinstallatie zeer belangrijk is”, en wordt de reeds door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen opgelegde voorwaarde bevestigd “dat de exploitant zich voor de bestrijding van geurhinder moet laten begeleiden door een erkende deskundige lucht en dit zowel voor de start van de werkzaamheden, tijdens de bouwwerken als bij de opstart”, dat die deskundige “onder meer een checklist moet opstellen met mogelijke problemen en remediërende maatregelen”, dat de deskundige eveneens drie tussentijdse evaluaties moet doen waarbij “de effectieve geuremissies bepaald moeten worden”, dat achttien maand na de opstart van de installatie een bundelende studie moet worden opgemaakt, en dat de exploitant een dagboek moet bijhouden “met de vastgestelde problemen en de genomen remediërende maatregelen”. De minister besluit dat mits naleving van die voorwaarden het risico op geurhinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt.

De opgelegde checklist, tussentijdse evaluaties en bundelende studie strekken ertoe uit te maken of de geurhinder al dan niet binnen de grenzen van het aanvaardbare zal vallen. Hieruit blijkt dat de verwerende partij op het ogenblik van het verlenen van de bestreden milieuvergunning niet kon beschikken over concrete en afdoende garanties om de hinder binnen de perken van het aanvaardbare te houden. De overweging dat de geurstudie dient ter “opvolging van de werking van de luchtbehandelingsinstallatie” doet hier geen afbreuk aan, gelet op de opdracht aan de deskundige om mogelijke problemen op te lijsten en remediërende maatregelen voor te stellen.

11. Met betrekking tot het veiligheidsrisico wordt in de bestreden beslissing de reeds door de deputatie opgelegde vergunningsvoorwaarde bevestigd dat voorafgaand aan de ingebruikname van de installatie nog een veiligheidsstudie moet worden opgemaakt, dat de conformiteit van de inrichting aan die studie door een deskundige moet worden vastgesteld, en dat in overleg met de brandweer een veiligheidsplan moet worden opgemaakt.

De in het beroepschrift opgeworpen bezwaren inzake de veiligheid van een co-vergistingsinstallatie worden aldus niet op een volledige wijze beoordeeld. Weliswaar worden in de bestreden beslissing op dat vlak enkele overwegingen gewijd aan de technische kenmerken van de installatie, maar wordt daaraan toegevoegd dat een bijzondere voorwaarde noodzakelijk is om “de conformiteit van de installatie aan de veiligheidsvereisten [...] vast [te] stellen”. Op die manier ontsnapt de beoordeling van de mogelijke veiligheidsrisico’s volledig aan de vergunningverlenende overheid, nu de opmaak van de betreffende studie door de tussenkomende partij blijkbaar kan worden toevertrouwd aan een zelf te kiezen deskundige, zonder dat er ook parameters of randvoorwaarden worden opgelegd voor die studie en zonder dat de bevindingen en conclusies van de studie nog moeten worden voorgelegd aan de vergunningverlenende overheid. Ook de noodzaak tot het opmaken van een veiligheidsplan toont aan dat de vergunningverlenende overheid kennelijk niet zelf alle veiligheidsrisico’s heeft onderzocht. Dit zijn geen maatregelen ter evaluatie en handhaving, maar wel degelijk aspecten die de bevoegde overheid moet onderzoeken en beoordelen alvorens zij de vergunning verleent voor activiteiten die mogelijks risicovol zijn.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 8 juli 2013 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 14 juli 2011, houdende het verlenen van een milieuvergunning aan Noël Goetry voor het veranderen van een varkens- en rundveefokkerij, gelegen aan de Tieltstraat 18 te Markegem, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing deels wordt gewijzigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie december tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys